

Діогенъ философъ често ходяше въ гробницата-та дѣто бѣхъ кости-тѣ на царица Елена, и като виждаше голыя кокълъ на глава-та царичына, думаше: охъ, горки и несчастни люди! за какво сте кръвъ проливали, за какво сте се трошили! Я вижте голъ главъ безъ косъ, безъ кожъ, безъ месо! я вижте очи, я вижте носъ, я вижте хубавинъ и образъ! — За туй Брате! казвамъ това себе и сѣкому: да не гледаме онова що е; но онова що ще да бжде.

Человѣкъ, както не може да отбѣгне отъ сѣнка-та си; тѣй неможе да отбѣгне скърби-тѣ и нѹжды-тѣ: и както асланъ-а се не бои—; тѣй и добрия человѣкъ, се що му се случи мжжественно претърпѣва, и чака отъ Бога вѣчнъ-тъ наградж, за кого-то дума Христосъ (въ Апок. 2, 7). На оногози, който съ търпѣніе побѣди, щъ му дамъ да еде отъ животно-то дърво, което е посрѣдъ Рай.

Люди, Братіе! да познайме що сме, и какъ щемъ бы! за да не ны прелъжи този свѣтъ съ лъжовна-та добрына, и съ гнусна-та си сладость!

М.

Милостиня-та е подобна елею; (на масло) защо както стои: масло-то надъ сѣка влажнѣсть: тѣй е и милостинъ-та пѣрвъ и най-голѣма добродѣтель отъ сички-тѣ добры дѣла.